

Υπαρξιακά ερωτήματα και η θεολογική απάντησή τους (Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής Δογματικής, Θεολογική Σχολή ΑΠΘ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 27, 2018

Γιατί νά επιτρέπει ο Θεός νά πεθαίνουν νέοι καί μικρά παιδιά;

Θά υπάρξει Ανάσταση τῶν νεκρῶν;

Ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ὁ Θεός, δηλαδή, παρέχει τή ζωή, ἀλλά καί θέτει τά ὅριά της. Μόνος αὐτός γνωρίζει ὅλα τά δεδομένα, ἀλλά καί ὅλες τίς προθέσεις τῶν λογικῶν ὄντων, πρὶν κἂν αὐτά ἔρθουν στήν ὑπαρξη. Ταυτόχρονα, ὁ Θεός ἀγαπᾷ σέ ἀσύλληπτο βαθμό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μάλιστα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τόν Χριστό ὡς τόν μανιωδέστερο τῶν ἐραστῶν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Κατά τήν Ἁγία Γραφή, ἄλλωστε, ὁ Θεός θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί νά τόν γνωρίσουν ὡς τήν ὑποστατική Ἀλήθεια («πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»). Μέ τίς παραπάνω προϋποθέσεις, κατανοεῖται εὐκόλα, ὅτι ὁ Θεός, ὡς ὁ κατεξοχήν καί κατά κυριολεξία καλός καί ἀγαθός, δέν εἶναι δυνατόν νά θέλει τόν πρόωρο θάνατο κανενός ἀνθρώπου. Καί τοῦτο, ἐπειδή τό κύριο γνώρισμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. **Ἐτσι ὁ Θεός ἀποφασίζει τόν θάνατο τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέ βάση τήν παγγνωσία καί τήν ἀγάπη του.** Τοῦτο, πρακτικῶς, σημαίνει ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος πεθαίνει στήν καλύτερη χρονική στιγμή γι' αὐτόν. Κατά συνέπεια, μία ἐνδεχόμενη παράταση τῆς ζωῆς μας, πέρα ἀπό τό ὄριο, πού ἔθεσε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν καθένα μας, θά εἶχε ἀρνητικό ἀποτέλεσμα στήν ποιότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς μας. Γι' αὐτό, θά πρέπει νά δεχόμαστε τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ὀριοθέτηση τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μέ εὐγνώμονα καί εὐχαριστιακή διάθεση.

Ἡ **ἀνάσταση τῶν νεκρῶν** ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, πού διατυπώθηκε δογματικά καί συμπεριλήφθηκε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, κατά τήν Β' Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἄλλωστε, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν ἀσφαλέστερη ἐγγύηση γιά τήν πραγματοποίηση καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων καί ἡ ἔνωσή τους μέ τίς ἀντίστοιχες ψυχές εἶναι ἡ προϋπόθεση γιά τήν μέλλουσα Κρίση, ἀφοῦ ζήσαμε καί πράξαμε τό καλό ἢ τό κακό, ὡς ψυχοσωματική ἐνότητα. Εἶναι, λοιπόν, εὐλογο νά ἔχουμε καί τή μελλοντική ποιότητα τῆς ζωῆς μας ὡς ἐνιαία ψυχοσωματική ὑπαρξη.

Ποιός άνθρωπος είναι πραγματικά ελεύθερος και εύτυχισμένος; Τί σημαίνει πραγματική ελευθερία και πώς αποκτάται;

Πραγματικά **ελεύθερος** είναι ο άνθρωπος, όταν απελευθερωθεί από τον φόβο του θανάτου, από την έπιρροή του πονηρού και από τὰ πάθη του. Τότε μόνο μπορεί νά ζει σύμφωνα μέ τις προδιαγραφές τῆς δημιουργίας του και μόνο τότε μπορεί νά πραγματοποιεῖ τόν σκοπό, γιά τόν ὁποῖο τόν δημιούργησε ὁ Θεός, ἐπειδή μόνο τότε μπορεί νά ἀξιοποιεῖ ὅλες τις δυνατότητες, πού ἔλαβε μέ τή δημιουργία του «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ. Γι' αὐτό και μόνο τότε μπορεί νά εἶναι πραγματικά και ἐξολοκλήρου εύτυχισμένος.

Ἡ πραγματική ελευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ὅμως, παρέχεται μυστηριακά, ὡς δωρεά, μόνο μέσα στό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου βιώνεται ἐμπειρικά και ὑπαρξιακά «ἐν πάσῃ αἰσθήσει». Καί τοῦτο, ἐπειδή μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπερβαίνεται ὁ θάνατος, ὡς χωρισμός τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν πηγή τῆς ζωῆς, τόν Θεό, και καταλύεται ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει ἀποφασιστικά ὅλες τις ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου, στόν ὁποῖο κυριαρχεῖ. Ὁ Χριστός, μέ τόν σταυρικό θάνατό του, κατήργησε τήν κυριαρχική ἐξουσία τοῦ διαβόλου στόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐντάσσεται στό μυστηριακό του σῶμα, τήν Ἐκκλησία, ἐνῶ μέ τήν ἀνάστασή του νίκησε τόν θάνατο, παρέχοντας τήν ἀναστημένη ζωή στά μυστηριακά του μέλη, τούς πιστούς, τόσο στήν παρούσα ὅσο και στήν μέλλουσα αἰώνια ζωή. Ὄταν ὁ πιστός παραβιάζει τις ἐντολές τοῦ Θεοῦ, περνᾷ στήν ὑπαρξιακή περιοχή τοῦ θανάτου και στόν χῶρο ἐπιρροῆς τοῦ πονηροῦ. Τότε ἐμφανίζονται και ριζώνουν τὰ πάθη. Ὄλα αὐτά, ὅμως, καταλύονται τελείως μέ τήν εἰλικρινῆ μετάνοια και ἐξομολόγηση τοῦ πιστοῦ, ἐνῶ μέ τή Θεία Κοινωνία τρέφεται πνευματικά και ἐνώνεται χαρισματικά μέ τόν ἴδιο τόν Θεό. Τότε, ἄλλωστε, ὑποτασσόμενο τό θέλημα του στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, αποκτᾷ και τή **χαρισματική ελευθερία του**. Χαρισματική ελευθερία εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀνθρώπινη ελευθερία τοῦ συγκεκριμένου πιστοῦ, ἡ ὁποία ἐμπλουτίζεται μέ τήν ἄκτιστη θεοποιό Χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε και αποκτᾷ, χαρισματικῶς, προοπτικές ἄκτιστης ελευθερίας.

(Πηγή: enromiosini.gr)